

Ако је за веровати искуству једног Таљерана, у политици "грешка је гора од злочина"

Обраћање председника Србије Бориса Тадића поводом хапшења бившег команданта Војске Републике Српске генерала Ратка Младића оставља утисак једног озбиљног гафа.

Није то због видљивог тајминга хапшења управо поводом званичника ЕУ и за добијање кандидатуре, није ни због наглашеног обраћања западној јавности а ни због претераног председничког драматизма.

У ствари разлог је у нескривеном ликовању председника Србије. Толико се ликује када бива ухапшен стари и лични непријатељ, односно крвник. Чак и хапшење Хашима Тачија, Насера Орића или њима сличних чини се не би изазвало тако искрено радовање председника Тадића.

На крају крајева многи садашњи становници затвора у Шевенингену су били изручени у доба када је премијер био Војислав Коштуница, средином 2000-тих година. Али председник ДСС, исто као и шефови других земаља у региону изабрао је прави тон за тај нимало пријатни посао. Изручење оптуженика увек се приказивало као изнуђена мера, уступак неодрживом спољном притиску. Власти се нису истицале у приказивању своје умешаности у та хапшења и слање у Хаг. Наравно избегавали су и јавно ликовање.

Да ли је Тадић копирао држање премијера Зорана Ћинђића приликом паковања Слободана Милошевића за Хаг пре 10 година?

Онда је психолог Тадић занемарио једну битну разлику. За Ћинђића вођа СПС-а је био лични непријатељ, рат са њим је одузео читаву деценију живота оснивача ДС. Др Ћинђић трпео је од Милошевића бројне прогоне, морао чак и да бежи из земље да извуче живу главу. Исто тако и бројни грађани Србије мрзели су "Слобу", чија полиција их је јурила, кога су кривили за санкције, изгубљене ратове и за друге личне тешкоће. На крају крајева, тада је све то било још доста актуелно. Свакако Ћинђићева мржња према личном и политичком непријатељу је била природна и никога није чудила.

Али зашто је Тадићу толико до Младића? Толико се разликују, толико су различите њихови биографије.

Један је "златни младић" из "круга двојке", уздигао се до власти на таласу народног незадовољства и прекалио се у београдској политици. Други - сељачки син из босанског засеока, деценијама је живео по гарнизонима да би се пробио. Један се бавио каријером у Београду, други господарио животом и смрћу у Босни.

Точак среће се окренуо, па уместо уживања на ловорикама, амбициозни генерал морао је да се крије и да живи у беди као и многи српски пензионери.

Али и уз све његове мане и преступе зар је Младић могао или желео да оштети лично Бориса Тадића?

Није његова војска опкољавала Београд, није он лишавао младог политичара хуманитарног брашна. Свакако није било етничког чишћења на Дорћолу. Да ли је Младић био други Наполеон или не, колико је био успешан у рату, одговоран за ратне злочине или није, али нико му не може замерити да је радио на томе да оштети своје сународнике и становнике Србије.

Због тога и однос према њему у Србији углавном је у распону од заклињања у "хероја и спасиоца" до равнодушности према "овом генералу из босанског рата". Значи од подршке до незаинтересираниости, само без изразите негације.

Радовање због "генераловог" хапшења сасвим је логично у Сарајеву и Загребу. На крају крајева тамо он је ратовао, опседао градове, тамо живе његови непријатељи из ратова.

Тријумф просрпског председника због хапшења једног полуживог старца-генерала, који се старао како је знао и умео да ратује за властити народ јесте политички гаф.

Ако је за веровати искуству једног Таљерана, у политици "грешка је гора од злочина".

Георгиј Енгелгард, сарадник института за славистику РАН

(Глас Русије)